

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 77.

Anden Session.

27de Møde.

Onsdagen den 13de November

(Fortsat.)

Grundtvig (fortsat): Dette er nu det Ene; men det Andet er, at der i mine Dine er 2 Hovedgrunde, som maae drive mig til paa alle Trin at stemme mod det nærværende Forslag og af alle Kræfter fraraade dets Antagelse; min første Hovedgrund er den, at, saa ønskelig jeg finder en velberegnet og billig Indkomstskat i vore Dage, saa er det kun under visse Betingelser, — at den paa den ene Side ikke rammer den Indtægt, som netop er tilstrækkelig til Livets Ophold (Hør!), da det Modsatte i mine Dine altid er opvørende for den menneskelige, og da især for den danske Følelse, og fordi jeg troer, at denne danske Følelse, denne Folkfølelse og denne Folkstemme, hvad enten man kalder den med et fremmed Ord Opinion eller ikke — den skal ikke prøves, hvor seiglivet den er, men den skal agtes, det er paa den ene Side, og paa den anden Side maa Indkomstskatten, naar den i mine Dine skal være ønskelig og anbefalelsesværdig, ogsaa kunne afløse enten alle andre eller dog de fleste directe Skatter; den er som en klar og aabenbar Skat paa Indtagterne af et Menneskes Arbejde eller Erhverv; som saadan er det den fornuftigste af alle Skatter, fordi, hvad der maa ligge paa Bunden af enhver retfærdig Beskatning, det maa jo være en Bestræbelse for ikke derved at ramme Næringskilden, men Næringsveien, derved ikke at ramme, hvad der bærer Frugten, men at ramme Frugten selv og dog at gjøre det saaledes, at Arbejderne kan leve med af Frugten. Det er derfor den fornuftigste, men, idet den er saa selvfølgelig nærgaende for enhver Enkelt og for hans hele Forhold og Stilling, saa udtræves

der jo saa store og ubehagelige Maskinerier satte i Bevægelse, at det ikke bør skee for en Klat, det bør ikke skee for noget Livet og bør ikke skee for Noget, hvoraf Ingen kan see nogen ret gavnlig Virkning. Hvad enten nu den høitærede Finantsminister virkelig har sagt, at denne foreslaede Indkomstskat var kun en Prøve, hvad enten han virkelig har sagt det, som mine Dren paa staae, eller han ikke har sagt det, eller dog ikke villet have sagt det, saa har jeg dog, om jeg ellers tør troe mine egne Dine, seet det fra Begyndelsen og seer det fremdeles klarlygen, at det kun er en Prøve paa, hvormeget der vil kunne komme ind ved Indkomstskatten, hvad han har erklæret var ham aldeles dunkelt, og derhos en Prøve paa, hvor seiglivet Opinionen mod den vil være, jeg siger, jeg har seet det fra Begyndelsen, om jeg tør troe mine egne Dine, idet jeg har seet, at Finantsministeren ikke engang turde eller vilde sætte den istedetfor Krigsskatten i Fredstid, hvad jeg dog synes maatte være det Mindste, den skulde staae istedetfor, naar den virkelig skulde være al den Umage og al den Plage og al den Uengstelse værd, som den nødvendigt maa føre med sig. Saa min første Hovedgrund mod den er, at den hverken er beregnet paa eller tjenlig til noget Niemed, som er al den Uleilighed og Ubehagelighed værd, og den anden er, at jeg anseer den for aldeles ubetimelig, fordi vi endnu have en Krigsskat; hvorvidt det er klogt hos os, at vi have en Krigsskat, selv i Krigstid, det skal jeg ikke gaae nærmere ind paa, men blot bemærke, at der er en stor Forskiel i den Henseende paa, om man har et heelt Drige at beskatte, hvor Handel og Vandel under Krigen ofte gaaer meget bedre end under Freden, eller om man har kun, som vi, nogle mindre Der og en Halv som Jylland, der